

Присвята Любові Плісенко

Зимова казка

*складена на вулиці
Липової Долини*

Зимова казка душу полонила...

Ні, Ви не казка,
Ви – чиясь журба,
Що в берегах снів згаза,
Й воскресне,
Як в пала віддя
Могуча крига
Скресне...
Ви – є Любов,
Любов, ане журба.

Анатолій Михалевич,
сmt. Липова Долина

Вінок сонетів

Український сонет

Родина, Батьківщина, Україна –
Всі ці слова, як гімн життю, звучать.
Яка ж ти молода, моя країно!
Твоє народження я буду прославлять.
І хоч життєва стежка й невелика, -
Проте на ній – твій вишитий рушник.
Росте в лісах вкраїнських материнка,
І запах хліба в душі нам проник.
Твоїх степів не зраджу я ніколи.
І липи цвіт, і м'яту, й звіробій,
І мову, що любила ще зі школи.
Батьки й сини за неї йшли у бій.
Краплини крові їх – червона калина.
Родина, Батьківщина, Україна.

Сонет незламної жінки

Упертий ніжний хитрий Овен
Розбив на друзки щастя човен.
Ці затверділі почуття
Зневажили моє буття,
Бо душу вийняти хотіли.
В рай не злетіла,
Натомість лиш зламали крила.
А я, хоч сиплять сіль на рани,
Відкину геть життя тумани.
Молитви оберегом стали,
Вкрай розтоптавши ідеали,
Що мені всюди заважали.
Підтримала нову розмову, -
І у любов пірнула знову.

*Петрі Сидоренко
та Каті Сенченко присвячую*

Сонет благородної душі

Добрі вчинки не просять похвал.
Тільки Бог оцінить благородство.
Єдність душ – то не лише слова –
Це є вчинки на рівні геройства.
Нехай ангели вас бережуть,
Мирно хай усміхаються квіти.
Успіх хай супроводжує путь,
Вірно люблять завжди ваші діти.
А дарунки приносить святий Миколай.
І Андрій Первозванний, як сонце в zenіті,
Вкаже шлях у омріяний рай...
Добрі вчинки не просять похвал,
Перед ними затихнуть всілякі слова.

Пам'яті незабутньої сестри Раї

Сонет скорботної осені

Нині осінь, а буде зима.
І бузок зацвіте навесні.
Тільки в світі тебе вже нема.
Тільки пусто без тебе мені,
Лиш журливі складаю пісні.
А в серцях ти продовжуєш жить...
Посилаючи Богу молитви,
Просим ангелів: душу її збережіть,
Якщо серце уже не говорить.
Й ми готові до нової битви.
В хороводі кружляють вірші,
Мальва квіти схиляє до тебе.
Світлий подих твоєї душі
Нас торкнувшись, злітає до неба.

Сонет зрадженої України

Я виросла в епоху революцій
Серед вождів, дефолтів та інфляцій,
Коли людина призабула гідність,
Бо втрачена її життєва цінність.

По душах потоптом іде війна...
Та ми чекаємо, щоб прийшла весна
І відродила серце України,
Яке сталевим птахом стало нині.

Співаєм гімн «Іще не вмерла...»
Але ж піднятися пора!!!
А краплі сліз дітей, неначе перли,
Вже варто забирати зі двора.
В країні зрад та провокацій

Не треба нам маніпуляцій!...

Новорічний сонет

Ми в путь провели тринадцятий рік.
Зустріли наступний ще разом.
Та долі обох втоптали у сніг,
Що став для нас дороговказом.

Два роки вирваних з життя,
Промчали, наче потяг.
А ми чекали майбуття,
Бо вже пройшло п'ять років.
Кохання справжнього буття
не віддало на протяг.
Прикрасило щедро усмішками дім,
Щоб радісно й тепло було там усім.
А Новий рік – вже на поріг.
Все буде кращим, ніж торік.

Сонет сумської зустрічі

Ти на ослоні сидів зрання
Амур пустив стілу кохання...
Осіня не квапна розмова
Двох змучених життям сердець...
Там мало слів, багато сліз.
І неважливо – про що мова,-
Та ясно – далі не кінець.
Вересень вітром проймав до душі,
Де падолистом кружляли вірші...
Терплячим був ти – не палив
Мене ти зразу полюбив.
Зігріла тіло чорна кава
Та усмішка твоя ласкава...
Мужній, лагідний Тілець
Скажи згодом про вінець.

Лірика «Бабине літо»

Жовтневий обман

Спиніться дні осінні, гожі, -
Тепер я буду насторожі.
В обман жовтневий не повірю,
Думки даремні геть розвію.
Надіялась, молила Бога,
Прохала в нього допомоги.
А ти такий близький, жаданий,
Пішов від мене за тумани.
На стежці в тебе я не стану.
Живи ти сам, як жив, коханий.
Твоїх очей зелений спалах
Крізь морок ночі не прогляне.
А ніжний теплий баритон
Більш не сполохає мій сон,
Морозом слів не обпече...
Схилюсь на інше я плече.

Вдовина доля

Душею відпочину на городі,
Де на межі – веселий деревій.
Коли вже стала осінь на погоді,
Приносить літо подарунок свій.

Збираю ще нев'янучу квасолю,
Що килимом згортається до ніг.
Оплакую терпку вдовину долю
Й ніхто не бачить сліз моїх.

Зігріє сонце сонячне вітання.
Майне життя, неначе й не було.
Спокутую гріхи свої останні
І в церкву світло повело.

Осіння радість

Буває сонце на душі.
Чого ще треба?
Пожовкли в серпні спориші,
Живу для тебе.
А жовтень кидає услід
Скупе проміння.
Таємність слів, ночей політ,
Сердець прозріння...
В долонях – квітів перелив –
Осіння радість.
Ти ще не всі мости спалив, -
Думки zostались.
Проснулися тривоги всі,
Киплять бажання,
Бо потяг тіла і душі –
То є кохання.

На крилах жовтня

На крилах жовтня дрімає мовчання.
Невже то твого прощання сліди?..
О, стоголосе осінне зітхання!
З дощами кохання вже більше не жди.

Так треба, щоб в серці погас той вогонь –
Вогонь розтавання і сонце надії..
І в променях чистих берези долонь
Не знайдеш тепер ти загублені мрії.

Спіши до життя! Назустріч весні.
Не думай прожити для себе.
Й не будеш блукати тоді, як у сні:
Всім серцем – в закохане небо.

Цикл віршів «Тумани життя»

Муки мистецтва

Мені заснуть не доведеться:
Звучать заплутані думки.
Гоню подалі їх від серця.
Втікають геть віршів рядки.
Вони живуть в моїй уяві,
Тремтять, зриваються із рук, -
Іще неясні, такі мляві, -
Я так боюсь включити звук.
Він наполохає їх зразу.
Тому швиденько запишу.
Й листків подертих повну вазу
Спалити в темряві спішу.
Оце такі мистецтва муки.
І знову хочеться співать.
Звучать в мені поезій звуки,
Й на душу сходить благодать.

Життя на долоні

Моє життя – як на долоні,
Устам людським на поговорі.
А тому побіліли скроні
І погляд синій помарнів.
Куди іду – все люди знають,
І заздрість очі всім вийма.
Думок моїх лиш не читають, -
Вини моєї тут нема.
Не сколихнуться їхні душі,
Давно зачерствіли вони.
А я живу і жити мушу,
Чекаю знову я весни.
Вже дзвонять у церковні дзвони
У Гетсиманському саду.
Здолаю всі я перепони:

На Божий суд колись піду.

Присвята моїй мамі

Не дай мені, мамо, забути про тебе,
Про велич квіткового світлого неба...
Уранці збираю цілющу росу
Й таку невловиму, як думка, красу
До церкви врочисто з собою несу.
А світ цей земний – тимчасовий для нас
І швидко минає відміряний час.
Спішімо зробити побільше добра!
Близьким подаруймо найбільше тепла,
Бо жити для Бога настала пора.
Розплющити очі й побачити диво:
Як душі до раю злітають щасливо.
Вони не потонуть в сльозах і журбі,
Бо ангелів спів відчувають в собі.
А Бог – є любов, то спасіння тобі.

Липнева злива

Вийду в поле – пахнуть трави:
Золотава кашка, чебрець і деревій.
Очей коханих невловима ласка –
Вінець моїм незвіданих надій.

Липнева злива – й квіти оживають,
Що вже вмирили, опустивши очі,
І вірить хочеться у сни дівочі,
Які від світла денного втікають.

І десь блукають до самої ночі...
Липнева злива зілля вмила –
І я щаслива.

Запізнілі сльози

Втираєш пізні сльози,
Ковтаєш,
Немов журливі роси,

Мене втрачаєш....
Але цього ще й досі

Не відчуваєш.
А як узнаєш –

То заригаєш.

В.В.

Тисячу свічок за твоє здоров'я ставлю.
Ще тисячу – в твоєму серці – за любов.
І мільйон разів я твоє ім'я славлю.
На всіх шляхах я повторю знов:
Боже, нас благослови, не вважай за гріх
Те, що став нам дорогим цей сліпучий сніг,
Той осінній листопад, мелодійний дощ.
Не повернеш днів назад, чарівних для двох.
Наші долі не зійшлись – десь згубилось щастя.
Шепочу собі: держись! Світло в серці гасне.
Ти не винен у безсонних радостях моїх.
Я заплуталась сама в кучерях твоїх.

Твої роки

Не даруй мені лагідних слів
І не крадь молодих моїх років.
Ти не перший в любові згорів, -
Дай мені спокій.
Перестань хвилювати мене -
Я ж у долі твоїй не винна.
Скоро осінь твоя промайне,
А моєї іще не видно.

Подаруй мені кохання

Подаруй мені кохання –
Легке і швидкокриле,
Щоб, не чекаючи зізнання,
Я в сон твій прилетіла.
Заграла б усмішка твоя,
І очі спалахнули б дивно.
Згадав би ти моє ім'я,

Прошепотів: «Царівно...»
Але тобі вже не здолать
Застиглого в душі чекання.
В знеможі я прошу востаннє:
Віддай назад моє кохання.

Спалах кохання

Прийшов, побачив, підкорив...
Та чи ж любив?
Спалив і знищив рік життя...
Де ж каяття?
Коханням грітись не зуміла, -
Даремна мрія!
Вогонь зимовий лиш на час.
Взяв – і погас.

Камінна душа

Не можна любити камінь,
Бо серце розірве від болю.
Та забуває мене він.
Так просто – зневажити долю.

Нічого не жду я від тебе
(Бо там, де живеш ти, - неволя).
Лиш дотик зимового неба
Та крапельку ласки в розмові.

Як важко любити камінь,
Заглиблений завжди у себе.
Та серцю уже не накажеш.
І в цьому немає потреби.

Нерозділене кохання

Кохання нерозділене – солодка мука.
Яка безжальна і важка наука!
Та, що нам радість не приносить.
І слів, і сліз, на жаль, не просить.

Про тебе

Ревнива, до чого ж ревнива була!
Тулилась до тебе, як лист до стебла.
Здригалась, боялась тебе загубить,
А щастя – недовге, коротке. На мить

А серце – стеблина, а погляд – вогонь.
Ловила губами жарини долонь.
І знов закривала я душу. Весна
Мене обпікала. Та я не одна...

Чекала, здавалося, ціле життя,
Й раділа появі твоїй, як дитя.
Твій погляд – зупинка. Аж душу вийма,
А очі обпалють, й мене вже нема.

Згасле кохання

Не думай, що тебе кохаю,
Душа моя давно мовчить.
І як живеш ти, не питаю.
Все, що було – єдина мить.

Нас не єднають спільні ночі,
Коли з-під ніг летить земля,
Коли згоріти серце хоче...
Лиш зорі нас ріднять здаля.

Де загубились наші мрії?
Чому схолонули серця?
Але не втратив ти надії...
Та не гукай – я не твоя.

Тридцята весна

Не співай журливої,
Тридцятая весно,
Пролети хоч зливою,
Щоб добро воскресло.

Як в житті не малося,
(А було із перцем!),
Очам не давалося –
Розуміла серцем.

Осяйна весно моя,
Збережи дарунки:

Ті вірші, що склала я, -
Із життя малюнки.

Втрачена ніжність

Кудись поділась моя ніжність,
Яка в душі ще ожива.
Лились потоком колись вірші, -
Не кращі від усіх, й не гірші,
Й були слухняними слова.

Натомість проросла байдужість
Із серцевиною жорстокість.
До справ, примхливостей буття,
Як до юнацького життя,
Уже немає вороття.

Пережила думок світанки,
Напоєні сльозами ранки,
І втрат раптових терпку свіжість...
Я відтепер уже не та.

То де ж любов
І радостей багрянки?
Де християнська доброта?
Куди поділась моя ніжність?..

Я сама

З тобою чи без тебе –
я – сама .
Чи дар ти Божий з неба,
чи то в душі зима?
Смарагдом блиснув погляд –
знов не мені.
Проснувся сонний холод –
минають дні.

Самота

Чорніє самотою сад...
У вирій відлетіли вірші.
І жалібно курличе листопад.
Сніги в душі.
Їх більше, більше,
Більше...

Дзеркальний відблиск тихих вод
Розсипався в нічній траві.
Думок гріховних хоровод
Кружляє в сонній голові.

Віра

До тебе спішу я,
А сонце сміється:
- Не знайдеш нікого,
Бо він лиш у серці.
Не вірю. Побігла.
Побачила квітку.
І квітка сказала:
- Кохання лиш влітку.
Та де там!
Мене не зупиниш!

Не вірю словам,
Я вірю тобі лиш.
Зустріла. Всміхнулась.
Це ти чи не ти?
Нарешті, діждалась!
Не сон це, скажи?
Я сонцю всміхнулась:
- Як віриш – зустрінеш.
Я квітці сказала:
- Як віриш – знайдеш.

Серце – стеблина

Серце – стеблина тонка і грайлива.
Вітер хитає, та не ламає.

Сонце осіннє світить, не гріє.
Ключ журавлиний літа не верне.

І в темний морок сон утікає.
До твого ж серця дороги немає.

Політ самотності

Так мало часу для розмови...
Ця зустріч – спалах почуття.
Але прости. Тобі нема відмови, -
Та так болить моє життя,
В якому не було спокою,
Де ти – часом незваний гість.
Приходиш, бавишся зі мною,-
А що в душі – хто розповість?..
Оберігаєш ти свій світ.
Там про любов немає мови,-
Лише самотності політ.
Та мало часу для розмови.

Є мова слів
І мова почуттів.
Є брак чуттєвості,
Брак виховання.
Чому ж тебе ніхто

Ще не відкрив,
Як відкривають істину в коханні?..

На Івана на Купала

На Івана на Купала
Співа Недригайлів –
Проводиться древнє свято,-
Гостей вже багато.

Приїхали зі столиці
Відомі артисти.
І їх радо зустрічають,
Бо добре всіх знають.

А концерт іде на славу
Усїй Україні,
Бо ж співає і Поплавський
З дівчатами нині.

Он обабіч Сули -річки
Ватри догорають.
Юні пари там за руки
Через них стрибають.

А у лісі вже шукають
Папороті квітку.
Як чудово, дивно, тепло
Ввечері тут влітку!

Щоб зберегти своє щастя –
Так повинно бути.
І традиції народні
Повік не забути.

Зачаровані красою,
Не рушаєм з місця.
А в автобус вже сідають
Столичні артисти...

Так гуляють тут щороку
Земляки на святі
І до родичів приємно
Завжди завітати...

Щирі оплески лунають,
Дощик накрапає.
А у небі феєрверки
Квітами палають.

Патріотичні поезії

Я - козачка

Козачка я, козацького роду,
Якому, як звісно, нема переводу,
Бо предки мої на Кубані жили,
Степів вільний дух із собою взяли.
Сім'я поселилась в родючих місцях –
Багатих, зелених далеких краях.
З Бродка в Кулишівку дороги вели,
І дітки рум'яні в цих селах зросли.
Висока і ставна бабуся моя,
Міцною від неї вродилася я,
Характер несхитний і звички її.
Бабусина врода згодилась мені.
Ще й серце гаряче від діда несу,
Його поетичність й духовну красу.
Синок кароокий – у прадідів теж,
Стрункий і високий і щедрий без меж.
Тож землю священну на глум не віддам,
На сміх ненаситним і злим ворогам,
Бо в ній проростає коріння моє,
Село Костянтинів на карті ще є.
З Вільшани також обізветься рідня,
А в Недригайлові – тьотя моя.
Тож славен будь, Недригайлівський краю!
До тебе я в гості завжди завітаю.

* * *

Як часто Київ ночами сниться!
І туга знову за горло стиска.
Там, в Голосіївськiм парку столиці,

З'єдналися щастя і горя ріка.
Любила той парк. Його тихі озера
Лиш в свято Купала стріпнуться на мить.
Всі роки чорнобильські – то ж ціла ера,
А серце за Києвом досі болить.

Присвята Героям Небесної Сотні

*На майдані коло церкви
революція іде...*

(Павло Тичина)

Помаранчеві стрічки, мов маки, горіли
і майдан шумував, як активний вулкан.
Гуртувався народ до єдиної лави,
Щоб уже не попасти до влади в капкан.

Київ радо зустрів цю незвичну лавину,
Що складалася з кращих українських синів,
Які вперто боролись за гідність людини,
Мир і щастя сьогоднішніх днів.

Не судилося нам цього щастя зазнати,
Бо невдовзі країна спіткала війна.
Довелося студентам наш мир захищати,-
Цілу сотню закрила від світу пітьма...

І був лютим для них місяць лютий,
Що порвав на шматки їх безсмертне життя...
Полетіли вони, немов птахи, у вирій,
І сміливо зоріють з небес в майбуття.

Потонули в крові їхні долі та мрії...
Забуваєш про них в світлі нових проблем.
Та жива у серцях негасима надія.
Поколінням новим ми її віддаєм.

Ода Україні

Тебе я, Україно, щиро славлю,
Твою історію й козацький рід.

Із древніх літ княгині Ярославни
До прашурів доноситься привіт.
Боролась довго ти за землю й волю,
Знесилена нашестям ворогів.
Та вже будуєш власну долю
І ніжно лине солов'їний спів.

Приспів: Слався, рід, на весь світ,
Що живе багато літ!
Україно моя – негасима зоря.
Щиро сонцем сяй,
Наш величний рідний край,
У шевченкових словах
І у думках і піснях.

Коли прийшла журба на Україну, -
На бій злетіли соколи-сини.
Ти бачила, як матері сивіють
І танки мчать дорогами війни.
Квітує на землі твоїй калина,
Де літо стелить вишитий рушник.
Звучить чудова мова журавлина
І запах хліба в душі нам проник.

Приспів: Слався, рід, на весь світ, -
В мудру вічність політ!
Україно моя – в цілм світі ти одна.
Багатій, розквітай,
Наш єдиний вільний край!
Бо ми – діти твої
Із слов'янської сім'ї.

Як не прагнули всілякі супостати,
Незважаючи на такі різні мови, -
Північ, схід і захід роз'єднати, -
Але то були лише розмови.
Батьківщино, ти ж, як Бог в душі – єдина,
А для нас – співуча рідна мати.
Проженем ми Змія з України,-
Край не вдасться наш розшматувати.

Приспів: Слався, рід, на весь світ,
Відправляй свій зореліт!
Україно моя, де живе моя рідня.
Щастя й долю їй дай,
Неподільний рідний край.
І завжди оберігай,-

Величальної співай.

Світлій пам'яті Федора Івановича Чирви

*Всі народились, хто під чим,
А геній народивсь на Водоля.*

(Ліна Костенко)

Талантів в нашім краю є чимало,
А жартівливих, небайдужих, - мало все ж.
Вони не з тих, хто лиш українське любить сало.
Поет від Бога, недаремно ти живеш.

Поезія твоя у душу западає
І солов'їним співом в ній бринить.
Там кожне слово про любов палає,
Там негасиме серце за людей болить.

Там журавлі курличуть на весь світ.
Дівчина там стоїть біля воріт, -
На милого чекає й, чекаючи, співає.
Аж он-де виглядає і калина.
Хорол розносить води сині,
Стрічає ранок Липова Долина.

Ці образи освячують життя
Та вказують дорогу в майбуття.
А під Пегасом – серцю рідний край
І неповторний трав'яний розмай,
З якого витканий твій славний ювілей,
Заквітчаний пелюстками лілей.

Нехай гаптує доля цей рушник,
Узори вишиває розмаїті
Та все, до чого у житті ти звик
А сонце хай завжди в zenіті!

Г у м о р

Розмова

Зустрілися подруги дві,-
Не бачились три роки.
- Що нового в твоїм житті?
З дітьми нема мороки?

А інша носа задира:
- Про що мене питаєш?
Я «Ладу» вже «приобрела».
Хіба цього не знаєш?

- А як коханий чоловік?
Він любить тебе, певно?
Та відмахнулась :
- Не в тім річ!
Не грай мені на нервах.

І зараз мене не чіпай,
Бо в нас одна «задача»:
Щоб у житті був повний рай,
Потрібна іще дача.

«Зимові етюди»

Перевесло життя

(Етюд)

Життя розбилось на дрібненькі скалки, які не можу я зібрати. Навкруг – зневіра, поруч – катафалки, а моє серце – як на рани вата. Збираю я думки, як стигле перевесло, і поринаю в ніч, немов в суцільну м'якість. Але хотілося б збагнути, чи моя душа воскресла, чи до неї тихо й невблаганно все підходить старість. А полетіти так хотілось би (колись) до раю, якби Господь на це благословив! І грані я самотності стираю лише для тих, хто зречено мене любив...

Сліпе кохання

(Етюд)

Розплавленою свічкою вливається в серце смуток. Тривога за тебе обгортає сірою пеленою ще неясні, але такі самовпевнені і нахабні думки. Подалі від них!

Чи ти ба, розмріялась про справжнє кохання, яке посилає Бог лише обранцям! Засліпили очі дивні дотики невпевнених рук, яскравим феєрверком закружляли пестливі слова твоїх віршів, де квітнуть троянди кохання й вірності.

Солодка заспокійлива втома ніжним кошням крадеться у вечірній тиші, легкою прозорою хмариною охоплюючи мене після кожного прочитаного листа, що дарує несподівані радісні злети твоїх думок і мрій, довірених мені. То сліпа любов, яка не слухає заперечень розуму, не зважає на різницю у віці, оточення і обставини, сміливо проглядає крізь рядки, щиро промовляє оксамитовим баритоном...

Але треба спускатись з небес на грішну землю.

В руках знову з'являється кухонний ніж, яким вправно чищу картоплю, моркву і цибулю, готуючи вечерю.

Таке призначення жінки...

А роки невпинно несуть мою самотність. Лише іноді доля посилає такі потрібні зоряні подарунки.

Краса кохання

(Етюд)

Вона чекала від коханого листа. Вечорами зазірала в поштовий ящик, але він був порожнім. Лише жовту пелюстку чорнобривця осінній вітер жартома кинув під ноги, нагадуючи про розлуку...

Але якось у неділю ніби хтось покликав її знадвору в будинок. Зненацька пролунав довгий телефонний дзвінок. Вона збентежено зупинилася. Серце

стислося від непередаваного радісного передчуття: «Це – Він!» І оксамитом озвався його голос: «Здрастуй, мій любий Янголе! Сумне і самотнє моє життя без тебе...»

Спалахнула душа. Вогонь пристрасті розливався по жилах, і страшно, щоб він у тому полум'ї не згорів. Зірвався голос, забриніли сльози, забракло слів. «Божевільна», - подумала. – «Я не маю права Його кохати».

Тіло ніби заніміло. Ні вдихнути, ні видихнути. І, нарешті, спромоглась відповісти: «Я також тебе пам'ятаю». А подумки: «Хіба можна забути тиху проникливість неповторного м'якого голосу? А жагучі міцні обійми під мерехтіння свічі?..»

Його увага приголомшила: «Чому ти така сумна? Я кохаю тебе і не можу дочекатися зустрічі».

Здається, все завмерло від далеко не нових і не ними придуманих слів. Хотілось, щоб Він повторював їх знову і знову, але телефон заговк, і несподіване освідчення напружено зависло в повітрі...

А ввечері шепотіла серцем продиктовану дивну молитву:

*Коли ти чуєш мене, Боже,
Дай повірити в грішну любов.
І нехай нам небо допоможе,
Віру та надію пошле знов...*

Страх перед гнівом небесним пронизував її. Руки тремтіли, каяття зачалося у синіх прозорих очах.

Вона плакала, в той же час вся світилася від щастя, і була така невимовно беззахисна і прекрасна, що сам Бог, вражений в саме серце її щирим палким почуттям, благословивши цю любов, ласкаво та ніжно поглядав на світ з вічних блакитних небес.

Жіночий дощ (Етюд)

Теплий вересневий дощ лив ось уже цілу добу. Нескінченні потоки води були такі насичені та важкі, що ніжні блідо-рожеві айстри похилилися аж до землі. І перехожі їх уже не помічали, як тоді, коли вони яскраво пишалися на сонці.

Кожен поспішав у своїх справах. А дощ все лив... І не всі звертали увагу на нього.

На порозі одного з будинків з'явилася струнка русява жінка, одягнена не по погоді легко і святково: у білу блузу і яскраву тонку спідницю. Легким жестом відкрила над собою парасольку і ступила під дощ. Йшла швидко, із усмішкою на обличчі. Очі сяяли незрозумілою для інших радістю. А вона ж знала чому... Коханий після тривалого мовчання надіслав листа. І, пригадуючи рядки з нього, жінка шепотіла до себе рядки колись читаного вірша:

Люблю дощі, без пам'яті зливи люблю,
І тихий дівочий дощ, і жіночу нестримну зливу...
Йшов дощ, і звучали білі вірші. Перехожі озиралися:
яка дивна! Не помічала нічого, жила своїми почуттями.
Була переповнена щастям і бентежними роздумами.
Тож щедро дарувала світу пориви серця:
Я найкраща жінка у світі, тому що йдуть дощі,
Бо так пасують мені прозорі їх кетяги...
Зливалося жіноче єство із дощем, і здавалося, що так буде вічно...

Вранішній Пегас

(Етюд)

Мій вранішній Пегас – сріблястий розкішний кінь в сірих яблуках – раптово прилітає ще вночі та, як звичайно, зручно вмощується біля мене на твердому дивані кольору осіннього багряного листа, нетерпляче роздмухує свої тремтячі темні ніздрі, злегенька дихаючи прямо в шию. Він норовисто та нестримно б'є чорними оксамитовими копитами об дерев'яну підлогу, обдираючи оріховий ламінат.

І, нарешті, не зовсім проснувшись від зринаючих в уяві свіжих рядків нічних та ранкових думок, але з передчуттям нового творіння, ще сонна навпомацки бреду в суцільній густій темряві, швидко вмикаю світло і похапцем рвучко записую такі неясні та мляві слова майбутніх віршів, сонетів, етюдів і новел, які я з божественним трепетом представляю на суд читача. Інакше вони можуть зникнути назавжди, залишивши на серці розчарування та відбиток невимовної болючої втрати.

Моя поезія – це вірний друг і супутник – синьоокий, з довгими пухнастими віями, сіро-блакитний красень – Пегас, який пробуджує мене найчастіше на світанку, коли прийдешній день тільки-но розплющує зеленуваті очиці.

Все, що трапляється на тернистому життєвому шляху, виливається в поетичне слово. Ці твори – різнобарвні спостереження, малюнки з щоденного людського буття.

А життя – джерело поезії, з якого черпаю своє натхнення.

Поезія – дар Божий, де звучать ніжні музичні акорди, що згодом перетікають в благодатну мелодію. Талант і час даровані Творцем. Дорожімо ними! Дні, відміряні Богом, минають швидко і назад не повертаються. А Бог – є добро! Нехай кожна людина знайде свою історію та мотиви в хвилях невмирущих творінь.

Я з насолодою купаюсь в Океані поезії, утверджуюсь, укріпляюсь, расту та щедро розвиваюсь, як Поетеса та Жінка.